

LATE LIEFDE,

DOOR

AMÉLIE DE MAN.

I.

De lucht was vol bedreiging. De langzaam rijzende en dunner zich uitspreidende wolk-massa in het Zuiden, tot de zon opgeklommen, had het licht versomberd en scheen een sinistre uitdrukking te geven aan het strand en aan de zee. Die leek grauw geworden, en ondoorschijnend, onrustig rolde het water aan, licht ruischend en krullend tot vuilwit schuim. Een booze wind begon te waaien en rukte flapperend aan de op het strand gespannen zeilen waarachter de badgasten zich voor de zon verscholen hadden. Ook uit het Noorden kwam onweer opzetten, de grauwe lucht vereenigde zich in het verschiet met het donkere water. In het Noordwesten, aan den horizon, lag de havenpier van Rimini in lichte zonnekleuren, schel in de donkere dreiging, als tot ondergang gedoemde vroolijkheid. Alleen het Oosten was rustig, en onbevreesd stonden, klein in de verte, een, twee, drie zeilen, oranje driehoeken met roode vlektekening, tegen dunne grijsvertrokken lucht.

Feller rukte de wind aan de strandschermen, die met witte vlekken het strand overdeden, tot waar in het Oosten de donkere terreinmuur van een hooggelegen villa aan het water reikte. Daarachter, wat verder, stak de havenpier uit, een verwarring van masten en touwen en gedempt saffraangeel van zeilen en sepia en fluweel bruin. En rechtop, aan het uiterste einde de kleine witte vuurtoren met zijn breeden top.

In de verte had zich een strandscherm van den grond los gerukt en waaide aan de hooge paal warrelend op. Vrouwen en kinderen vluchtten. een man sleepte een stoel mee. Hier en daar trokken de badgasten naar de huttenrij terug, den hoed met de eene hand op het hoofd gedrukt, met de andere een stoel door het zand trekkend. De vrouwen

pakten het handwerk in de tasschen. Somber stonden de rechtgelijnde villa's tegen de donkere Zuiderlucht.

De Varini's kwamen ook in beweging, Giulia het eerst.

— Zullen we maar naar huis gaan?" vroeg ze. „Er komt een onweer”.

Bianca zag om zich heen. „We kunnen voor de hut gaan zitten, zoo gauw zal het niet regenen”.

— Ik ga naar huis”, verklaarde Giulia halsstarrig. „Ik moet toch gaan zien wat de meiden uitvoeren”.

Waggelend nu naar de eene, dan naar de andere zijde van haar breede heupen, bij iederen stap eenigszins vooroverbuigend om de inspanning van het loopen door het mulle zand en het meetrekken van haar vouwstoel, haar kort breed lichaam dwaas onder een kinderlijken hoed van wit borduursel met rose lint, zeulde ze heen.

Gina was opgestaan. De buste vooruit, streek zij de rok glad over de heupen.

— Ga jullie mee?” vroeg ze.

Bianca, de mond ernstig dichtgeknepen, werkte nog even door, toen stond ze op. Een windvlaag rukte aan het scherm. In de verte rommelde de donder.

Ida had haar werktasch al aan den arm gehangen en greep bedrijvig de stoelen aan, om ze naar de hut te sleepen. Bezorgd zagen haar bolle oogen achter de bril naar de zwarte lucht in het Zuiden, die tot hoog aan den hemel reikte. Haar groote, door werken verruwde handen hielden de stoelleuning in stevige greep en met lange moeizame passen stapte zij door het zand.

Gina en Bianca richtten het zich behaaglijk in op de planken vloer voor de hut, een stoel in het midden, om gemakkelijker te werken. Ida bleef staan. Zoekend zag ze rond.

— Ik ga zien waar de kinderen zijn, zei ze „Het zal beter zijn dat ze in huis komen.”

— Die zullen wel naar huis zijn gegaan na het bad”, verzekerde Bianca. „De mijnen tenminste.”

— Ik ga toch liever kijken.